

Sygn. akt II C 574/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR A. Z.

Protokolant: sekr. sąd. A. (...)

po rozpoznaniu w dniu 11 października 2019 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa D. K.

przeciwko R. K., Z. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. nie obciąża powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego Z. K.;

3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. J. K. kwotę 5.904 zł (pięć tysięcy dziewięćset cztery złote) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu, wraz z podatkiem od towarów i usług;

4. przyznaje i nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. M. K. (1) kwotę 5.904 zł (pięć tysięcy dziewięćset cztery złote) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu Z. K. z urzędu, wraz z podatkiem od towarów i usług;

5. nie obciąża stron nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt II C 574/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 24 sierpnia 2016 roku D. K. wniosła o zasądzenie od R. K. i Z. K. kwoty 30.116,82 zł tytułem zwrotu kosztów poniesionych w związku z wynajmowaniem mieszkania. Nadto, żądała zwolnienia od kosztów sądowych w całości i ustanowienia pełnomocnika z urzędu. W uzasadnieniu pozwu D. K. wskazała, że w wyniku odcięcia przez pozwanym w 2013 roku ogrzewania musiała wraz z rodzicami wyprowadzić się z budynku przy ulicy (...) w Ł.. Powódka zmuszona była wynająć mieszkanie i ponosić jego koszty jego utrzymania. R. K. został skazany wyrokiem karnym za napaść na powódkę, przeciwko Z. K. toczy się postępowanie karne o napaść na powódkę i inne osoby.

(pozew k.2-3)

Na skutek postanowienia z dnia 20 października 2016 roku, zmienionego postanowieniem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 listopada 2016 roku, powódka została zwolniona od kosztu opłaty stosunkowej od pozwu w całości

i ustanowiono dla niej pełnomocnika z urzędu. W pozostałym zakresie wnioski powódki o zwolnienie od kosztów sądowych zostały oddalone.

(postanowienie k.15-16, zażalenie k.22-23, postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi k.28-29v.)

W odpowiedzi na pozew, pozwany R. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości, jako bezzasadnego oraz o obciążenie kosztami procesu strony powodowej. W uzasadnieniu podniósł, iż pozwani wraz z rodzicami powódki i nią samą zamieszkiwali w jednym budynku mieszkalnym, w którym były wydzielone lokale mieszkalne. Wspólnie ogrzewali dom. W budynku była sprawna kotłownia. Powódka nie chciała kupić opału na zimę i z tego powodu wyprowadziła się z nieruchomości wraz ze swoimi rodzicami, którzy byli schorowani i potrzebowali opieki. Ojcem powódki był brat pozwanych, który zmarł. Wyprowadzka naraziła pozwanych na straty finansowe i konieczność reorganizacji sposobu ogrzewania domu. Pozwany wskazał, że musiał kupić nowy piec do swojego mieszkania. Podniósł, że pozwani po wyprowadzce powódki zaprzestali korzystania z kotłowni, która ogrzewałaby cały dom, w tym lokal brata pozwanych. Pozwany podniósł, iż powódka jest osobą konfliktową. W okresie wspólnego zamieszkiwania na nieruchomości miały miejsce liczne kłótnie, interwencje policji i kontrole.

(odpowiedź na pozew k.34-36)

W piśmie z dnia 7 marca 2017 roku pełnomocnik powódki z urzędu popierał powództwo w całości. Rozszerzył żądanie pozwu i wniósł o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwoty 30.218,46 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami postępowania według norm przepisanych. Wniósł o przyznanie zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu, której koszty nie zostały pokryte w żadnej części. Wskazał, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się koszt wynajęcia lokalu przy ulicy (...) w okresie od dnia 1 października 2013 roku do dnia 30 sierpnia 2016 roku w wysokości 21.000 zł oraz opłaty za media w kwocie 9.218,46 zł. Pełnomocnik powódki oświadczył, że pozwani w 2013 roku dokonali bezprawnego odcięcia dopływu CO i gazu do parteru budynku, gdzie mieszkała powódka z rodzicami poprzez dokonanie demontażu rury doprowadzającej CO i gaz. Wyłączną przyczyną wyprowadzenia się powódki z nieruchomości były warunki uniemożliwiające zamieszkanie na nieruchomości z uwagi na odcięcie CO i gazu oraz obawa o życie i zdrowie członków rodziny powódki. Po śmierci ojca powódki rodzina nadal nie może mieszkać w domu z uwagi na zniszczenie mienia i napaść Z. K..

(pismo pełnomocnika powódki k.67-74)

Postanowieniem z dnia 31 maja 2017 roku Sąd Okręgowy w Łodzi ustanowił dla pozwanego Z. K. pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k.178-179, zażalenie k.182, postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi k.200-201)

W odpowiedzi na pozew pełnomocnik z urzędu pozwanego Z. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania. Wniósł o przyznanie na rzecz pełnomocnika pozwanego z urzędu kosztów zastępstwa procesowego w ramach pomocy prawnej udzielonej stronie z urzędu według norm prawem przepisanych, oświadczył, iż nie zostały one pokryte w całości ani w części. Kwestionował podstawę odpowiedzialności jak i wysokość kwoty dochodzonej pozwem. Wskazał, iż powódka nie wykazała tytułu do posesji, który warunkowałby dochodzone roszczenie. Podniósł, że powódka wyprowadziła się z nieruchomości przed zdarzeniem, w związku z którym wniesiony został przeciwko pozwanemu Z. K. akt oskarżenia i toczy się postępowanie karne. Pełnomocnik wskazał, iż na kwotę odszkodowania żadaną przez powódkę składają się koszty dostawy wody, energii i ogrzewania, które niezależnie od miejsca zamieszkania zobowiązana byłaby ponieść powódka.

(odpowiedź na pozew k. 211-213)

Na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku pełnomocnik powódki popierał powództwo. Wyjaśnił, że powódka zamieszkiwała na nieruchomości przy ul. (...) w Ł., jako osoba dorosła na podstawie użyczenia, a także opiekowała się rodzicami i świadczyła pomoc rodzicom.

Pełnomocnik pozwanego Z. K. i pozwany R. K. podtrzymali dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(stanowisko pełnomocnika powódki – protokół rozprawy k.237, nagranie 00:05:19-00:11:38, stanowisko pełnomocnika pozwanego Z. K. – protokół rozprawy k.237, nagranie 00:11:38-00:15:20, stanowisko pozwanego R. K. – protokół rozprawy k.237, nagranie 00:15:20-00:15:49)

Na rozprawie w dniu 2 marca 2018 roku powódka i pozwani pozostali przy dotychczasowych stanowiskach.

(stanowisko pełnomocnika powódki – protokół rozprawy k.253-254, nagranie 00:02:30-00:06:10, stanowisko pełnomocnika pozwanego Z. K. i stanowisko pozwanego R. K. k.254, nagranie 00:06:10-00:07:55)

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2018 roku Sąd zwolnił powódkę od kosztów sądowych w zakresie zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego z zakresu instalacji ciepłowniczych w całości.

(postanowienie k.309)

Na rozprawie w dniu 11 października 2019 roku pełnomocnik powódki popierał powództwo w całości. Wniósł o przyznanie zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, które nie zostały pokryte ani w całości ani w części.

Pełnomocnik pozwanego Z. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Wniósł o przyznanie zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej pozwanemu z urzędu, które nie zostały pokryte w całości ani w części.

Pozwany R. K. podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie.

(stanowiska stron – protokół rozprawy z k.380-381, k.386-387, nagranie 00:02:09-00:14:29, 01:24:30-01:32:10)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Bracia R. K., Z. K. i T. K. (1) byli współwłaścicielami nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...), zabudowanej budynkiem mieszkalnym. T. K. (1) zmarł w październiku 2014 roku. D. K. jest córką T. K. (1).

(okoliczności bezsporne)

R. K. i Z. K. wraz z rodzinami oraz powódka z rodzicami zajmowali w budynku mieszkalnym na nieruchomości położonej w Ł. przy ulicy (...) wydzielone lokale. Rodzina powódki zajmowała część parteru budynku. Cały budynek ogrzewał jeden piec, usytuowany w ogólnodostępnej lokalnej kotłowni mieszczącej się w budynku łączącym budynek mieszkalny z budynkiem gospodarczym. Każdy z braci kupował na sezon grzewczy po około 2 tony węgla. Każdy lokal miał własny licznik gazowy.

(okoliczności bezsporne)

D. K. zamieszkiwała w domu na nieruchomości przy ul. (...) w Ł. od urodzenia do 2000 roku. W latach 2000-2006 nie mieszkała na nieruchomości. Jej rodzice byli osobami schorowanymi, wymagali pomocy. W 2006 roku powódka ponownie wprowadziła się do domu na nieruchomości, zajmowała jeden pokój w lokalu rodziców. Nie uiszczala na rzecz rodziców czynszu najmu za zajmowane pomieszczenie. Natomiast, opłaty za media związane z lokalem zajmowanym przez nią i rodziców, uiszczala razem rodzicami po połowie.

(dowód: zeznania świadka P. K. (1) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.255-257, nagranie 00:13:38-00:54:56, zeznania świadka P. K. (2) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.257-260, nagranie 00:57:00-01:34:44, przesłuchanie powódki - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.382, nagranie 00:19:21-00:35:07 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.237-239, nagranie 00:16:55-00:48:39)

Od czasu ponownego wprowadzenia się D. K. w 2006 roku do domu na nieruchomości przy ulicy (...) w Ł., pomiędzy powódką, a pozwanymi dochodziło do konfliktów na różnym tle, przede wszystkim związanych korzystaniem z nieruchomości. Miały miejsce liczne kłótnie, interwencje policji i służb: straży miejskiej, straży pożarnej, nadzoru budowlanego.

(dowód: kserokopie notatek policyjnych k.37, kserokopie pism k.38-42, kserokopia zawiadomienia k.276, kserokopia upoważnienia k. 277, kserokopie decyzji k. 279-281, k.285-286, k.287-288, kserokopia protokołu k.282-284, zeznania świadka A. N. - protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.242-244, nagranie 01:32:45-02:18:41, zeznania świadka P. K. (1) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.255-257, nagranie 00:13:38-00:54:56, nagranie 00:13:38-00:54:56, zeznania świadka P. K. (2) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k. 257-260, nagranie 00:57:00-01:34:44, zeznania świadka E. K. - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.261-263, nagranie 01:41:48-02:32:05, zeznania świadka R. G. (1) - protokół rozprawy z dnia 4 września 2018 roku k.331-332, nagranie 00:06:56-00:19:28, zeznania świadka E. W. – protokół rozprawy z dnia 4 września 2018 roku k.332-334, nagranie 00:21:40-00:52:39, przesłuchanie powódki - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.382, nagranie 00:19:21-00:35:07 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.237-239, nagranie 00:16:55-00:48:39, przesłuchanie pozwanego Z. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383, nagranie 00:35:08-00:48:16 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.239-240, nagranie 00:48:59-01:06:12, przesłuchanie pozwanego R. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383-384, nagranie 00:48:16-01:03:17 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.240, nagranie 01:06:39-01:15:39)

Wiosną 2013 roku skończył się opał służący do ogrzewania nieruchomości. Pozwani podjęli rozmowy T. K. (1) i jego żoną dotyczące zakupu opału. Współwłaściciele nieruchomości nie porozumieli się, co do zakupu opału na kolejny sezon grzewczy. Jesienią 2013 roku pozwani byli informowani, że T. K. (1) z żoną wyprowadzają się na okres zimowy z nieruchomości i nie zakupią opału.

(dowód: zeznania świadka A. N. - protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.242-244, nagranie 01:32:45-02:18:41, zeznania świadka P. K. (1) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.255-257, nagranie 00:13:38-00:54:56, zeznania świadka P. K. (2) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k. 257-260, nagranie 00:57:00-01:34:44, przesłuchanie powódki - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.382, nagranie 00:19:21-00:35:07 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.237-239, nagranie 00:16:55-00:48:39, przesłuchanie pozwanego Z. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383, nagranie 00:35:08-00:48:15 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k. 239-240, nagranie 00:48:59-01:06:12, przesłuchanie pozwanego R. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383-384, nagranie 00:48:16-01:03:17 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.240, nagranie 01:06:39-01:15:39)

W związku z brakiem porozumienia w sprawie zakupu opału, we wrześniu 2013 roku, Z. K. kupił własny piec centralnego ogrzewania i podłączył do niego grzejniki znajdujące się w jego lokalu. O zakupie pieca i zamiarze odłączenia swojego lokalu od instalacji ogrzewającej budynek Z. K. informował R. K. i ojca powódki. Z. K. nie zgłaszał do Nadzoru Budowlanego zmiany sposobu ogrzewania. Nie ubiegał się o żadne pozwolenia. Pozwany nie ingerował w sposób ogrzewania lokalu zajmowanego przez powódkę i jej rodziców.

(dowód: zeznania świadka P. K. (1) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.255-257, nagranie 00:13:38-00:54:56, przesłuchanie pozwanego Z. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383, nagranie 00:35:08-00:48:15 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k. 239-240, nagranie 00:48:59-01:06:12, przesłuchanie pozwanego R. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383-384, nagranie 00:48:16-01:03:17 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.240, nagranie 01:06:39-01:15:39)

Po założeniu pieca przez Z. K., R. K. nadal mógł ogrzewać swoje mieszkanie z dotychczasowego pieca, co skutkowało także ogrzewaniem mieszkania zajmowanego przez T. K. (1) wraz z rodziną. R. K. nadal palił w tym piecu w kotłowni przy większych mrozach. Na co dzień użytkował mały piec typu „koza”, którym ogrzewał niektóre swoje pomieszczenia.

(dowód: zeznania świadka P. K. (1) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.255-257, nagranie 00:13:38-00:54:56, zeznania świadka P. K. (2) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.257-260, nagranie 00:57:00-01:34:44, przesłuchanie pozwanego Z. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383, nagranie 00:35:08-00:48:15 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k. 239-240, nagranie 00:48:59-01:06:12, przesłuchanie pozwanego R. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383-384, nagranie 00:48:16-01:03:17 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.240, nagranie 01:06:39-01:15:39)

Rodzice powódki wyprowadzili się z nieruchomości przy ulicy (...) w Ł. po koniec października 2013 roku. Zamieszkali w lokalu swojej drugiej córki A. N., gdzie mieli przebywać przez okres zimowy.

D. K. wyprowadziła się z nieruchomości przy ulicy (...) w Ł. w połowie listopada 2013 roku. Powódka zdecydowała się wyprowadzić z nieruchomości z uwagi na konflikty związane z korzystaniem z nieruchomości. D. K. decyzję o opuszczeniu nieruchomości podjęła jeszcze przed jej pobiciem przez R. K..

Początkowo przez okres około 2 tygodni D. K. zamieszkiwała wraz z rodzicami w mieszkaniu siostry A. N.. Następnie zamieszkała w lokalu przy ulicy (...), który w październiku 2013 roku kupiła siostra powódki A. N..

W dniu 20 listopada 2013 roku D. K. zawarła z siostrą A. N. umowę najmu lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w Ł., zgodnie z którą miała wynajmować ów lokal od dnia 1 grudnia 2013 roku. Fakt zawarcia umowy najmu lokalu nie został zgłoszony do Urzędu Skarbowego. A. N. nie uiszczała z tego tytułu podatku.

(dowód: umowa najmu k. 75, zeznania świadka A. N. - protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.242-244, nagranie 01:32:45-02:18:41, zeznania świadka P. K. (1) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.255-257, nagranie 00:13:38-00:54:56, nagranie 00:13:38-00:54:56, zeznania świadka P. K. (2) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k. 257-260, nagranie 00:57:00-01:34:44, zeznania świadka E. K. - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.261-263, nagranie 01:41:48-02:32:05, k.332-334, nagranie 00:21:40- 00:52:39, przesłuchanie powódki - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.382, nagranie 00:19:21-00:35:07 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.237-239, nagranie 00:16:55-00:48:39, przesłuchanie pozwanego Z. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383, nagranie 00:35:08-00:48:15 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k. 239-240, nagranie 00:48:59-01:06:12, przesłuchanie pozwanego R. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383-384, nagranie 00:48:16-01:03:17 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.240, nagranie 01:06:39-01:15:39)

W dacie wyprowadzki powódki i jej rodziców w zajmowanym przez nich lokalu przy ulicy (...) była sprawna instalacja gazowa. Po wyprowadzce powódki licznik gazowy z zajmowanego przez nią z rodzicami lokalu został zdjęty przez pracowników gazowni na wniosek osoby, która miała podpisaną umowę na dostawę paliwa gazowego, w związku z rozwiązaniem tej umowy. W miejscu licznika założono plombę.

(dowód: pismo k.251 i k.252, zeznania świadka P. K. (1) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.255-257, nagranie 00:13:38-00:54:56, zeznania świadka P. K. (2) - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.257-260, nagranie 00:57:00-01:34:44, zeznania świadka E. K. - protokół rozprawy z dnia 2 marca 2018 roku k.261-263, nagranie 01:41:48-02:32:05, przesłuchanie powódki - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k. 382, nagranie 00:19:21-00:35:07 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k. 237-239, nagranie 00:16:55-00:48:39, przesłuchanie pozwanego Z. K. - protokół rozprawy z dnia 11

października 2019 roku k.383, nagranie 00:35:08-00:48:15 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.239-240, nagranie 00:48:59-01:06:12)

Po wyprowadzce powódki i jej rodziców z nieruchomości kotłownia była zamykana na klucz, który posiada R. K.. Wcześniej kotłownia nie była zamykana.

(dowód: zeznania świadka P. K. (1) - protokół rozprawy z dnia 02 marca 2018 roku k.255-257, nagranie 00:13:38-00:54:56, przesłuchanie pozwanego R. K. - protokół rozprawy z dnia 11 października 2019 roku k.383-384, nagranie 00:48:16-01:03:17 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami – protokół rozprawy z dnia 19 września 2017 roku k.240, nagranie 01:06:39-01:15:39)

W 2014 roku w budynku przy ulicy (...) w lokalach Z. K. i R. K. były przeprowadzane próby szczelności instalacji gazowej, kontrola instalacji elektrycznej i przeglądy kominiarskie, które nie wykazały nieprawidłowości.

(dowód: kserokopie protokołów k.272 - 274, k. 289-296, k.299-305, kserokopie świadectw k.297, k.306)

Instalacja centralnego ogrzewania zapewniająca ogrzewanie pomieszczeń lokalu mieszkalnego zajmowanego przez powódkę nie jest odcięta od źródła ciepła, tzn. kotła zamontowanego w lokalnej kotłowni, która ogrzewa budynek mieszkalny od około 40 lat. Instalacja centralnego ogrzewania w budynku przy ul. (...) w Ł. jest to instalacja z tzw. rozdziałem górnym. Rura z kotła zasilająca instalację mieszkaniową jest prowadzona na poddasze, z której to są zasilane w czynnik grzejny grzejniki poddasza. Pionami poprowadzonymi do parteru zasilane są grzejniki parteru, z których odpływa czynnik grzejny do rury powrotnej, prowadzonej po podłodze parteru i dalej do kotła. Wodny kocioł stalowy zamontowany w kotłowni wyposażony jest w sterownik, termometr, który pokazuje temperaturę czynnika grzewczego w kotle, oraz wentylator do nadmuchu powietrza do paleniska kotła, na rurze zasilającej znajduje się zawór różnicowy wraz pompą obiegową, wymusza to prawidłowy przepływ wody w rurach i grzejnikach.

Odcięcie części instalacji centralnego ogrzewania ogrzewającej lokal pozwanego Z. K. od ogólnej instalacji centralnego ogrzewania, a ogrzewającej cały budynek wielorodzinny składający się z 3-ech lokali mieszkalnych, z kotła zamontowanego w istniejącej od 40-lat kotłowni, nie ma wpływu na ogrzewanie lokalu mieszkalnego D. K. (działające także w dniu oględzin).

Instalacja centralnego ogrzewania w lokalu powódki wraz z instalacją centralnego ogrzewania pozwanego R. K. stanowi jedną całość - mają wspólny obieg cieplny zasilany z istniejącego kotła zamontowanego w istniejącej kotłowni, w której pali się opał (węgiel lub drewno). Obecnie obsługuje ją pozwany R. K., aby ogrzać zamieszkały swój lokal mieszkalny, przez co ogrzewa (obecnie niezamieszkały) lokal mieszkalny powódki D. K..

(dowód: pisemna opinia biegłego w zakresie instalacji sanitarnych z załącznikami k.336-361)

Dokonując ustaleń faktycznych stanowiących podstawę rozstrzygnięcia, Sąd nie uwzględnił potwierdzeń przelewów z k.110, k.119, k.128, k.146-147, które dotyczą opłat za energię elektryczną i gaz w budynku przy ul. (...) w Ł., a zatem wobec sformułowania żądania pozwu, nie mają związku niniejszą sprawą.

Sąd pominął także potwierdzenia przelewów z k.149-172, z których wynika jedynie, iż dokonywano opłat za utrzymanie lokalu na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł.. Nie wskazano natomiast, jakiego konkretnie lokalu dotyczą. Również na potwierdzeniu przelewu z k.173 za telewizję (...) nie wskazano, jakiego lokalu dotyczy.

Sąd pominął również potwierdzenia opłat z tytułu czynszu za lokal przy ul. (...) (k.76-108) oraz energię elektryczną (k.109, k.111-118, k.120-127, k.129-135) i gaz (k.136-145, k.148), gdyż wobec braku udowodnienia zasady odpowiedzialności pozwanych pozostawały one bez znaczenia dla wyrokowania.

Sąd uznał za niewiarygodne przesłuchanie powódki w zakresie, w jakim twierdziła, że na skutek działań pozwanego Z. K. doszło do odcięcia ogrzewania w lokalu zajmowanym przez powódkę i jej rodziców. Zeznania świadka w tym zakresie pozostają w sprzeczności z innymi zgromadzonymi dowodami, w tym obiektywną opinią biegłego z zakresu

instalacji sanitarnych H. K., z której wynika, że lokal zajmowany uprzednio przez powódkę i jej rodziców nadal jest ogrzewany z lokalnej kotłowni. Sąd nie dał także wiary zeznaniom powódki, iż z domu na nieruchomości przy ul. (...) wprowadziła się w dniu 1 października 2013 roku. Albowiem, jak wskazali świadkowie P. K. (1) i E. K., powódka opuściła nieruchomość około połowy listopada 2013 roku. Ich zeznania korespondują przy tym z zeznaniami świadka P. K. (2), który wskazał, że gdy przyjechał do rodziców w dniu 1 listopada 2013 roku powódka jeszcze zamieszkiwała na nieruchomości, a także zeznaniami świadka A. N., która podała, że po opuszczeniu nieruchomości siostra najpierw przez około 2 tygodnie zamieszkiwała u niej, a następnie w wynajętym od niej lokalu przy ul. (...). Natomiast, umowa najmu owego lokalu została zawarta w dniu 20 listopada 2013 roku, a lokal został wynajęty powódce od dnia 1 grudnia 2013 roku.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka A. N. w zakresie, w jakim twierdziła, iż w lokalu, w którym mieszkała powódka zostało odcięte ogrzewanie oraz co do tego, że przyczyną decyzji powódki o jej wyprowadzce było jej pobicie przez R. K.. Zeznania świadka w tym zakresie są sprzeczne z innymi dowodami, w tym kluczową opinią biegłego z zakresu instalacji sanitarnych H. K., z której wynika, lokal zajmowany uprzednio przez powódkę i jej rodziców nadal jest ogrzewany z lokalnej kotłowni. Na uwagę zasługuje przy tym, że świadek jednocześnie podała, że nie oglądała prac, które zostały wykonane w mieszkaniu Z. K., nie wie na czym one polegały oraz że nie sprawdzała, czy ogrzewanie w pomieszczeniach rodziców jest odcięte oraz że nikt nie sprawdzał, czy ogrzewanie w lokalu rodziców działa czy nie. Natomiast, jak wynika z zeznań świadka E. W., będącej bliską koleżanką powódki, D. K. podjęła decyzję o opuszczeniu nieruchomości przy ul. (...) w Ł. z uwagi na konflikty pomiędzy mieszkańcami nieruchomości jeszcze przed pobiciem jej przez pozwanego R. K..

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka E. W. w zakresie przyczyn i momentu podjęcia przez powódkę decyzji o wyprowadzce z nieruchomości. Świadek jest koleżanką powódki, jak zeznała wiedzę w tym zakresie posiada z informacji przekazywanych jej na bieżąco przez powódkę. Zeznania świadka miały charakter spontaniczny. Świadek nie kryła, że nie zna osobiście pozwanych i nigdy ich nie widziała oraz że ostatni raz na nieruchomości była w 2009 lub 2010 roku. Natomiast, w zakresie odnoszącym się do relacji pomiędzy stronami oraz w kwestii ogrzewania budynku zeznania świadka niewiele wnoszą do sprawy. Świadek przyznała, że sytuację panującą na nieruchomości zna jedynie z opowieści powódki. Wskazała, że słyszała na terenie nieruchomości wulgarne epitety, jednakże nie potrafiła wskazać, kto je wypowiada. Nie miała także wiedzy jak wygląda ogrzewanie w budynku i podział obowiązków osób zamieszkujących na nieruchomości związanych z ogrzewaniem budynku.

Ustalając powyższy stan faktyczny stanowiący podstawę wyrokowania, Sąd pominął dowód z protokołów z przesłuchania świadka A. N. oraz informacyjnych wyjaśnień uczestników: M. K. (2), M. N., R. K. i Z. K. w sprawie o sygnaturze akt II Ns 504/15 (k.214-224 akt niniejszej sprawy). Albowiem, zgodnie z zasadą bezpośredniości wyrażoną w art. 235 k.p.c., Sąd rozstrzygając sprawę, powinien w sposób bezpośredni zetknąć się z materiałem dowodowym, a zatem wszelkie czynności stron i sądu związane z przeprowadzaniem dowodów powinny być przedsięwzięte przed sądem orzekającym. Sąd orzekający samodzielnie ustala stan faktyczny stanowiący podstawę rozstrzygnięcia w oparciu o przeprowadzone przed nim dowody. Zaś, ani postępowanie dowodowe przeprowadzone w innej sprawie, przed innym sądem ani ustalenia poczynione przez inny sąd w uzasadnieniu wyroku, nie mogą zastępować postępowania dowodowego w danej sprawie ani własnych ustaleń sądu ją rozpoznającego. W szczególności, protokoły zeznań świadków i storn przesłuchanych w innej sprawie nie mogą zastępować zeznań świadków i stron w tym postępowaniu. Mogą natomiast, stanowić podstawę do oceny wiarygodności poszczególnych dowodów przeprowadzonych w niniejszym postępowaniu.

Na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o załączenie akt sprawy II Ns 504/15 i przeprowadzenie dowodu z załączonych do nich akt sprawy karnej oraz o załączenie akt IV K 972/16 tutejszego Sądu. Nie jest bowiem dopuszczalne przeprowadzenie dowodu z akt, gdyż wbrew dosłownej treści art. 224 § 2 k.p.c., dowód taki nie istnieje. Możliwe jest jedynie przeprowadzenie dowodu z konkretnych dokumentów zawartych w aktach określonej sprawy. Zaś, taki wniosek nie został sformułowany (por. między innymi wyrok Sądu Najwyższego Izby Cywilnej z dnia 27 stycznia 1999 roku, II CKN 798/97, opubl. L.).

Na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku, Sąd na podstawie art.250 k.p.c. oddalił wniosek pełnomocnika powódki zawarty w pkt 8 pisma pełnomocnika powódki z dnia 7 marca 2017 roku o zobowiązanie dzielnicowego VII Komisariatu Policji R. G. (2) do przedłożenia zestawienia zawiadomień o popełnieniu przestępstwa składanych przez powódkę i jej rodzinę wobec pozwanych, ilości i przebiegu interwencji Policji na nieruchomości przy ul. (...) w Ł., bowiem jeżeli dokument znajduje się w aktach organów lub podmiotów, o których mowa w art. 244 § 1 i 2 k.p.c., wystarczy przedstawić urzędowo poświadczony przez ten organ lub podmiot odpis lub wyciąg z dokumentu. Sąd zażąda wydania odpisu lub wyciągu, jeżeli strona sama nie może go uzyskać. W niniejszym procesie, powódka była reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, który nie wykazał, aby samodzielne uzyskanie tych dokumentów przez stronę powodową nie było możliwe. Natomiast, rolą Sądu nie jest zastępowanie strony w gromadzeniu materiału dowodowego.

Na rozprawie w dniu 2 marca 2018 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczności zgłoszone w pkt 11 pisma pełnomocnika powódki z dnia 7 marca 2017 roku dotyczące ustalenia kto dokonał odłączenia instalacji gazowej i czy osoba dokonująca odłączenia instalacji posiada uprawnienia do dokonania zmiany w instalacjach gazowych, czy przeprowadzono próby szczelności gazowej, z uwagi na jego bezprzedmiotowość. Sama powódka podczas informacyjnego przesłuchania na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku przyznała, że do momentu opuszczenia przez nią nieruchomości w lokalu jej rodziców był gaz. Ponadto, rzeczą biegłego nie jest ustalanie stanu faktycznego w sprawie, zaś dokonanie ewentualnych przeróbek instalacji pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd oddalił także wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczności wskazane na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku – kto dokonał przeróbki instalacji centralnego ogrzewania oraz czy była ona dokonana zgodnie ze sztuką budowlaną i przez osobę posiadającą uprawnienia. Jak wskazano powyżej, rolą biegłego nie jest dokonywanie ustaleń faktycznych w sprawie. Ponadto, powódka nie wskazywała na ewentualną nieprawidłowość działania instalacji centralnego ogrzewania, jako przyczynę opuszczenia nieruchomości, ale na brak możliwości ogrzewania zajmowanego lokalu.

Na rozprawie w dniu 4 września 2018 roku Sąd oddalił także wniosek pełnomocnika pozwanego Z. K. o przeprowadzenie oględzin nieruchomości zgłoszony na rozprawie w dniu 19 września 2017 roku, bowiem dokonanie oceny działania instalacji centralnego ogrzewania w lokalu powódki wymagało wiadomości specjalnych i dopuszczenia dowodu z opinii biegłego.

Na rozprawie w dniu 11 października 2019 roku Sąd uchylił punkt 3 postanowienia z dnia 4 września 2018 roku k.335 w przedmiocie wezwania na termin rozprawy świadka T. K. (2) i oddalił wniosek pełnomocnika powódki o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka T. K. (2) zgłoszony na rozprawie w dniu 4 września 2018 roku z uwagi na jego bezprzedmiotowość. Jak wynika z zeznań świadka R. G. (1) aktualnie nie jest prowadzona żadna Niebieska Karta dla osób zamieszkujących na nieruchomości, a jeśli była taka założona to znajduje się ona w archiwum. Ponadto, w świetle zeznań świadka E. W., z których wynika, że D. K. podjęła decyzję o opuszczeniu nieruchomości przed jej pobiciem przez R. K. zeznania świadka T. K. (2) na te same okoliczności, na które zeznawał świadek R. G. (1), pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Na rozprawie w dniu 11 października 2019 roku Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o przeprowadzenie dowodu z odpisu wyroku z dnia 31 lipca 2017 roku, wydanego w sprawie o sygnaturze akt IV K 972/16, przez Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi (k.375-376) dotyczącego Z. K.. Wniosek ten w świetle treści przepisu art. 207 § 6 k.p.c. miał charakter spóźniony. Ponadto, okoliczność, na jaką ów dokument miał stanowić dowód – popełnienie na nieruchomości czynów karalnych przez pozwanego Z. K. pozostaje bez związku z żądaniem pozwu, które powódka wywodzi z wyprowadzenia się z nieruchomości jesienią 2013 roku. Wyrok zaś dotyczy zdarzenia z dnia 22 maja 2016 roku. Także wniosek pełnomocnika powódki o dopuszczenie dowodu z dokumentacji medycznej powódki złożonej na rozprawie w dniu 11 października 2019 roku (k.377-379) należało uznać za spóźniony. Powódka w pozwie ani w toku postępowania nie podnosiła, aby na skutek zachowania pozwanych leczyła się na depresję. Złożona do akt sprawy dokumentacja medyczna pochodzi z okresu od 16 grudnia 2013 roku do 2 lutego 2015 roku. A zatem, nic nie stało na przeszkodzie, aby powódka załączyła ją do pozwu. Zgodnie z art. 207 § 6 k.p.c., Sąd pomija spóźnione twierdzenia

i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Strona powoda nie wykazała, aby złożenie kserokopii dokumentacji medycznej powódki miało charakter niezawiniony. Wprowadzona z dniem 3 maja 2012 roku zmiana art. 6 § 2 k.p.c. nałożyła na strony i uczestników postępowania powinność takiego zachowania, aby postępowanie przebiegało szybko i sprawnie, gdyż podmioty procesu obowiązane są przytaczać wszystkie okoliczności faktyczne i dowody bez zwłoki (por. pkt III.3 uzasadnienia projektu ustawy z 16 września 2011 roku). Z powinności wspierania postępowania, wynika obowiązek stron powoływania wszystkich twierdzeń i dowodów - w pismach oraz ustnie na posiedzeniach - w jak najwcześniejszej fazie postępowania, tj. w czasie, w którym jest to tylko możliwe, jeżeli wystąpi taka potrzeba wywołana przez powstającą sytuację procesową. Naruszenie tej powinności wywołuje dla stron negatywne skutki procesowe, przede wszystkim określone w art. 207 § 6 k.p.c.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo, podlegało oddaleniu w całości.

W niniejszej sprawie, powódka ostatecznie żądała zasądzenia solidarnie od pozwanych kwoty 30.218,46 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i kosztami postępowania według norm przepisanych. Na kwotę dochodzoną pozwem składały się koszt wynajęcia lokalu przy ulicy (...) obejmujące okres od dnia 1 października 2013 roku do dnia 30 sierpnia 2016 roku w wysokości 21.000 zł oraz opłaty za media w kwocie 9.218,46 zł. Jako wyłączną przyczynę wyprowadzenia się z nieruchomości przy ulicy (...) powódka wskazała niemożliwość ogrzewania zajmowanego lokalu na skutek odłączenia ogrzewania przez pozwanych i napaść przez R. K..

Pozwani nie uznali powództwa co do zasady, jak i co do wysokości, wnieśli o jego oddalenie w całości.

Podstawą prawną dochodzonego roszczenia jest art. 415 k.c., który stanowi, iż kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia. Przesłanki odpowiedzialności deliktowej, których łączne wystąpienie jest w świetle przepisów prawa cywilnego niezbędne dla powstania odpowiedzialności odszkodowawczej to: szkoda, wina oraz związek przyczynowy między dwiema pierwszymi przesłankami.

O winie sprawcy szkody możemy mówić wówczas, gdy jego zachowanie w kontekście całokształtu porządku prawnego ma charakter obiektywnie bezprawny oraz, gdy można mu postawić zarzut, iż mając świadomość szkodliwego skutku swego zachowania i przewidując jego wystąpienie, celowo zmierzał do osiągnięcia owego skutku (wina umyślna) lub nie dołożył należytej staranności, aby skutkom owego zachowania zapobiec (wina nieumyślna - niedbalstwo). Pojęcie niedbalstwa wiąże się zatem w prawie cywilnym z niezachowaniem wymaganej staranności. Niedbalstwo polega na niedołożeniu wymaganej w stosunkach danego rodzaju staranności niezbędnej do uniknięcia skutku, którego sprawca nie chciał wywołać. Sprawca szkody odpowiada w razie istnienia choćby lekkiego niedbalstwa - culpa levissima. Przypisanie danej osobie winy jest przy tym uwarunkowane tym, czy mogła ona w sposób należyty postrzegać swe zachowanie i pokierować nim, a więc zależy od poczytalności danej osoby. Bezprawność z kolei ujmowana jest jako sprzeczność z obowiązującym porządkiem prawnym. Bezprawność jest kategorią obiektywną, chodzi o to, czy czyn sprawcy był zgodny, czy też niezgodny z obowiązującymi zasadami porządku prawnego. Źródła owych zasad wynikają z norm powszechnie obowiązujących - jako reguł postępowania wyznaczonych przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego, w szczególności prawa cywilnego, karnego, administracyjnego, pracy, finansowego itp., a także z nakazów i zakazów wynikających z zasad współżycia społecznego - dobrych obyczajów (tak również Gerard Bieniek w pracy zbiorowej „Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga trzecia. Zobowiązania. Tom I.” Warszawa 2002 rok).

Zgodnie z treścią art. 361 § 1 k.c. zobowiązany za szkodę ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika. W doktrynie i orzecznictwie znajduje aprobatę stanowisko, że dla stwierdzenia w określonym stanie faktycznym adekwatnego związku przyczynowego należy: 1) ustalić, czy zdarzenie stanowi warunek konieczny wystąpienia szkody (test *conditio sine qua non*); 2) ustalić, czy szkoda jest normalnym

następstwem tego zdarzenia (selekcja następstw) (Z. Banaszczyk (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2011, art. 361, nb 7–8; M. Kaliński, Szkoda na mieniu..., s. 386 i n.; A. Koch, Związek przyczynowy, s. 68 i n).

Selekcja następstw ma na celu wskazanie tych, które według przyjętego kryterium uznawane są za pozostające w rzeczywistym związku ze zdarzeniem i tym samym powinny być objęte obowiązkiem odszkodowawczym. Przepis art. 361 § 1 k.c. wyraża koncepcję przyczynowości adekwatnej i wskazuje, że kryterium selekcji stanowi normalność następstw. Zgodnie z założeniami przywołanego art. 361 § 1 k.c. następstwo ma charakter normalny wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, szkoda jest zwykle następstwem tego zdarzenia. Przy czym podkreśla się, że nie wyłącza normalności okoliczność, że mimo identycznych warunków zdarzenia określone następstwo nie zawsze występuje, ani też jego statystyczna rzadkość. Sformułowanie „normalne następstwo” nie musi oznaczać skutku koniecznego. Zobowiązany odpowiada na zasadzie art. 361 § 1 k.c. za normalne następstwa działania lub zaniechania, które nie zawsze będą bezpośrednimi jego następstwami. Dla stwierdzenia, co jest normalnym następstwem zdarzenia, należy badać istniejące obiektywnie zależności pomiędzy kolejnymi zdarzeniami, z których jedno będą przyczyną drugich, te ostatnie zaś skutkiem pierwszych. Jeżeli zależności te mogą być uznane za normalne, tzn. jeżeli zdarzenia przyjęte za przyczyny w granicach doświadczenia życiowego zdolne są wywołać zdarzenia - skutki, to można mówić o istnieniu związku przyczynowego, który uzasadnia odpowiedzialność zobowiązanego za skutek końcowy. Normalnymi następstwami zdarzenia, z którego wynikła szkoda, są następstwa, jakie tego rodzaju zdarzenie jest w ogóle w stanie wywołać w zwyczajnym biegu rzeczy, a nie tylko na skutek szczególnego zbiegu okoliczności. W granicach normalnego, zwykłego przebiegu zdarzeń odpowiedzialność za szkodę może powodować nie tylko przyczyna bezpośrednio ją wywołująca, lecz także dalsza, pośrednia. O kwalifikacji zaś następstw jako normalnych decyduje oparta na obiektywnych okolicznościach ocena przy pomocy doświadczenia życiowego i aktualnych wskazań wiedzy (tak między innymi Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 19 kwietnia 2016 roku, I ACa 1510/15, opubl. Lex nr 2044373).

Naprawienie szkody obejmuje, zgodnie z art. 361 § 2 k.c., co do zasady, straty które poszkodowany poniósł (damnum emergens) oraz korzyści, które poszkodowany mógłby osiągnąć, gdyby nie wyrządzono mu szkody (lucrum cessans).

Łączne wystąpienie powyższych przesłanek jest niezbędne dla istnienia odpowiedzialności za daną szkodę na zasadzie winy.

Jednocześnie zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu wynikającą z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Potwierdzeniem zasady kontrydiktoryjności procesu cywilnego są również przepisy art. 3 k.p.c., 232 k.p.c. i 381 k.p.c. Tym samym onus probandi w przedmiotowej sprawie spoczywał na stronie powodowej. Wskazać również należy, iż postępowanie cywilne jest kontrydiktoryjne i nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia, wyjaśnienia, wykazania zasadności twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.12.1996 roku, w sprawie sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997 r., Nr 6-7, poz. 76). Jeśli zatem strona nie przedstawia dowodów, to uznać należy, że dany fakt nie został wykazany (udowodniony).

W ocenie Sądu, powództwo nie zostało udowodnione tak co do zasady jak i co do wysokości.

D. K. wywodziła swe żądanie w pierwszej kolejności z bezprawnego odłączenia przez pozwanych centralnego ogrzewania oraz gazu w lokalu zajmowanym przez powódkę i jej rodziców, które to czynności miały uniemożliwić powódce dalsze zamieszkiwanie na nieruchomości przy ul. (...) w Ł.. Jednakże, już na pierwszej rozprawie w dniu 19 września 2017 roku powódka przyznała, że do momentu opuszczenia przez nią nieruchomości w lokalu jej rodziców był gaz. A zatem, twierdzenie pozwu jakoby niemożliwość korzystania z gazu stanowiła przyczynę opuszczenia nieruchomości przez powódkę okazało się nieprawdziwe.

Niezgodne z rzeczywistością okazały się także twierdzenia dotyczące bezprawnego odłączenia przez pozwanych instalacji doprowadzającej ogrzewanie do lokalu zajmowanego przez powódkę i jej rodziców. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, pozwany Z. K., za uprzednią zgodą pozostałych współwłaścicieli nieruchomości R. K. i

T. K. (1), dokonał odcięcia części instalacji centralnego ogrzewania ogrzewającej jego lokal od ogólnej instalacji ogrzewającej pozostałą część budynku mieszkalnego. Natomiast, z niekwestionowanej opinii biegłego z zakresu instalacji sanitarnych jasno wynika, że instalacja centralnego ogrzewania zapewniająca ogrzewanie pomieszczeń lokalu mieszkalnego zajmowanego uprzednio przez powódkę i jej rodziców nie jest odcięta od źródła ciepła. Nadal podłączona jest do tego samego kotła, który od lat ogrzewał ten lokal. Odcięcie części instalacji centralnego ogrzewania ogrzewającej lokal Z. K. od ogólnej instalacji nie miało wpływu na ogrzewanie lokalu mieszkalnego D. K., co zostało potwierdzone przez biegłego w czasie oględzin przeprowadzonych na nieruchomości w dniu 16 listopada 2018 roku, w czasie których ustalono, że ogrzewanie w owym lokalu działa. Ponadto, instalacja centralnego ogrzewania w lokalu, który zajmowała powódka wraz z instalacją centralnego ogrzewania w lokalu pozwanego R. K. stanowi jedną całość, mają wspólny obieg cieplny zasilany z istniejącego kotła zamontowanego w istniejącej kotłowni, w której pali się opał (węgiel lub drewno). Obecnie instalację centralnego ogrzewania obsługuje pozwany R. K., aby ogrzać zamieszkały swój lokal mieszkalny przez co ogrzewa (obecnie niezamieszkały) lokal mieszkalny powódki D. K..

Konkludując, powódka nie wykazała, aby pozwani dokonali jakichkolwiek bezprawnych działań ingerujących w instalację grzewczą lokalu zamieszkiwanego przez powódkę. W związku z tym, powódka nie wykazała, aby zachodził związek przyczynowy pomiędzy niemożliwością ogrzewania zajmowanego lokalu (gdyż taka niemożliwość nie miała miejsca), a opuszczeniem nieruchomości i powstałą na skutek tego szkodą. Bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje przy tym kwestia aktualnego zamykania kotłowni przez R. K.. Albowiem, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, kotłownię zaczęto zamykać na klucz, który posiada R. K., jako jedyna osoba aktualnie korzystająca z kotłowni, dopiero po wyprowadzce powódki i jej rodziców z nieruchomości. Zaś, wcześniej kotłownia nie była zamykana.

Nie zostały się także twierdzenia powódki, jakoby drugą z przyczyn wyprowadzki było jej pobicie przez R. K.. Niewątpliwie powódka jest silnie skonfliktowana z pozwanymi. Fakt prawomocnego skazania pozwanego R. K. za przestępstwo dotyczące jego zachowania w stosunku do powódki był okolicznością bezsporną. Jednakże, w niniejszym procesie powódka nie złożyła odpisu wyroku sądu karnego dotyczącego owego skazania. W rezultacie, Sąd w przedmiotowej sprawie nie dysponował wiedzą dotyczącą ustaleń wydanego w postępowaniu karnym prawomocnego wyroku skazującego, co do popełnienia przestępstwa (opisu czynu, czasu i miejsca jego popełnienia), które w świetle art.11 zd.1 k.p.c. byłyby wiążące w tym postępowaniu. Zaś, jak wskazano powyżej, nie jest rolą Sądu gromadzenie za stronę materiału dowodowego w celu wykazania zasadności jej twierdzeń. W konsekwencji, brak było możliwości oceny czy istotnie owo zdarzenie z udziałem pozwanego R. K. mogło mieć wpływ na opuszczenie nieruchomości przez powódkę. Ponadto, jak wynika z zeznań koleżanki powódki – świadka E. W., D. K. podjęła decyzję o wyprowadzeniu się z nieruchomości jeszcze przed jej pobiciem przez R. K.. A zatem, pomiędzy owym pobiciem, a decyzją o wyprowadzeniu się przez D. K. z nieruchomości nie zachodzi w ogóle związek przyczynowy.

Powódka wyprowadziła się z nieruchomości w listopadzie 2013 roku. Zaś incydent, za który został skazany Z. K. miał miejsce w dniu 22 maja 2016 roku. A zatem, także pomiędzy tym zdarzeniem, a opuszczeniem lokalu przy ulicy (...) w Ł. przez D. K. nie zachodzi związek przyczynowy. Powódka podjęła decyzję o wyprowadzce jeszcze przed tym incydemtem.

Powódka nie udowodniła innych bezprawnych zawinionych zachowań pozwanych, które uniemożliwiłyby jej zamieszkiwanie na nieruchomości i pozostawałby w adekwatnym związku przyczynowym z podjętą z tego powodu decyzją o wyprowadzeniu się z niej.

Zaś okoliczność, iż powódka i jej rodzice nie porozumieli się z pozwanymi, co do zakupu opału na kolejny sezon grzewczy i opuścili dotychczas zajmowany lokal, nie może stanowić podstawy odpowiedzialności pozwanych, podobnie jak konflikty pomiędzy współwłaścicielami nieruchomości i ich rodzinami związane z korzystaniem z nieruchomości i niechęć powódki do zamieszkiwania na nieruchomości w związku z panującą na niej atmosferą.

Powódka nie wykazała także wysokości szkody.

Powódka zamieszkiwała z rodzicami w lokalu przy ulicy (...) na podstawie umowy użyczenia. W tym lokalu zajmowała jeden pokój. Partycypowała w opłatach za media, uiszczając je po połowie z rodzicami. Po wyprowadzeniu się z

nieruchomości przy ul. (...) w Ł., D. K. wynajęła od swojej siostry A. N. lokal mieszkalny numer (...) przy ul. (...) w Ł., w którym zamieszkiwała sama, co oznacza, że po opuszczeniu nieruchomości przy ul. (...) w Ł. powódka w istocie poprawiła swoją dotychczasową sytuację mieszkaniową. Natomiast, w ocenie Sądu, ewentualna szkoda poniesiona przez powódkę odpowiadałaby kosztom wynajęcia na wolnym rynku pokoju w lokalu o takim standardzie, jak uprzednio zajmowany przez powódkę w lokalu rodziców, z dostępem do innych pomieszczeń, z których korzystała w lokalu rodziców, a nie kosztom samodzielnego wynajęcia całego mieszkania, którego standard ani wielkość nie zostały w toku postępowania wykazane. Powódka nie udowodniła, jak kształtowałyby się rynkowe koszty najmu takiego pokoju. D. K. żądała także zasądzenia od pozwanych zwrotu kosztów opłat media. Natomiast, jak powódka sama przyznała, gdy zamieszkiwała u rodziców także partycypowała w opłatach za media. Nie sposób zatem przyjąć, iż konieczność ponoszenia opłat za media, z których powódka korzysta, bez względu na miejsce zamieszkania, jest szkodą, do której naprawienia zobowiązani mieli by być pozwani.

Mając na uwadze powyższe, powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powódka przegrała proces, a zatem zgodnie z art. 98 k.p.c. przewidującym zasadę odpowiedzialności za wynik procesu winna zwrócić pozwanemu Z. K. poniesione przez niego koszty procesu. Drugi z pozwanych nie poniósł żadnych kosztów. Jednakże, Sąd nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz pozwanego Z. K. na podstawie przepisu art. 102 k.p.c., zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przepis art. 102 k.p.c. ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jest rozwiązaniem szczególnym, niepodlegającym wykładni rozszerzającej, wykluczającym stosowanie wszelkich uogólnień, wymagającym do swego zastosowania wystąpienia wyjątkowych okoliczności. Nie konkretyzuje on pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych, pozostawiając ich kwalifikację, przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy, sądowi (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, LEX nr 7366). Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz procesu, zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej) stron. Okoliczności te powinny być nadto oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1974 roku, II CZ 223/73, Lex nr 7379). Sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstępienie, a jeśli tak to, w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 maja 2006 r., III CK 221/05, opubl. L.).

Powódka osiąga niewysokie dochody, z których utrzymuje siebie. Nie posiada oszczędności ani wartościowych składników majątku. Trudna sytuacja majątkowa powódki stanowiła w toku postępowania podstawę jej zwolnienia od opłaty od pozwu i zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego. Z tych względów, Sąd nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz pozwanego Z. K..

Na podstawie § 2 w związku z § 8 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. J. K. kwotę 5.904 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu, wraz z podatkiem od towarów i usług oraz na rzecz adw. M. K. (1) kwotę 5.904 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu Z. K. z urzędu, wraz z podatkiem od towarów i usług. Na wskazane kwoty składała się stawka wynagrodzenia w wysokości 4.800 zł powiększona o kwotę podatku od towarów i usług.

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyła się opłata od pozwu w kwocie 1.511 zł oraz wynagrodzenie biegłego z zakresu instalacji sanitarnych w kwocie 1.566,22 zł.

Stosownie do przepisu art. 113 ust.1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art.98 k.p.c. brak było podstaw do obciążenia nieuiszczonymi kosztami sądowymi pozwanych,

którzy wygrali proces. Koszty te powinna ponieść powódka, jako przegrywająca sprawę. Jednakże, zgodnie z art. 113 ust. 4 powołanej ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, w przypadkach szczególnie uzasadnionych Sąd może odstąpić od przewidzianego w art.113 ust. 2-3a ustawy obciążenia kosztami. Ocena owych wypadków zależy od swobodnej, choć nie dowolnej, oceny sądu (art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 8 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), przy czym chodzić tutaj będzie w szczególności o względy słuszności analogicznie do tych branych pod uwagę na gruncie art. 102 k.p.c. Mając na uwadze wskazaną powyżej trudną sytuację majątkową powódki, Sąd nie obciążył powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi.